

Andreasparochie, 15 april 2018, derde zondag van Pasen (B)

Inleiding: vandaag luisteren we naar het mooie en zo herkenbare verhaal van de Emmaüsgangers: Zie je het niet zitten, kan er door een opmerking, een blik van iemand, een wandeling, een herinnering, plotseling een goed, een rijk gevoel doorbreken, dat je met verbazing laat terugkijken op de zwaarte van kort tevoren ... op dat moment ben je ontvankelijk voor wat je heilig zou kunnen noemen, laten we in deze viering stilstaan bij wat heilig voor ons zou kunnen zijn..

Overweging het is mooi verhaal van de Emmaüsgangers, een Paasverhaal, een geloofsverhaal, dat van je vraagt, zo staat het er letterlijk, om je verstand te openen, om te kunnen begrijpen dat liefde en lijden onherroepelijk bij elkaar horen. Er bestaat geen liefde zonder lijden en wie niet lijdt heeft geen liefde gekend...

Op het moment dat het lijden voor je gevoel haast niet te dragen is – zoals bij de Emmaüsgangers vandaag, gedeprimeerd onderweg, omdat alle verwachtingen rond Jezus de bodem ingeslagen lijken te zijn – dat er dan, door het meelopen van de vreemdeling, opeens een ommekeer, een inkeer, in jezelf doorkomt.

In het lijden besef je dat de pijn omwille van de liefde, leven is...en dat liefde en pijn je heel en heilig maken.

Het bijzondere van Jezus (en dat las ik in een commentaar van Jos Zwetsloot) is, dat bij Jezus, de wonden van zijn verraad, mishandeling en dood aan de oppervlakte zitten. Hij schaamt er zich niet voor. Hij laat zijn wonden zien en laat ze aanraken door zijn leerlingen, maar hij gaat er niet aan kapot of aan onderdoor. Voel maar, zegt hij, 'Ik ben het echt, ik leef, waarom twijfelen jullie toch zo?'

Is het niet zo dat wij eerder onze pijn verbergen, dat we oude wonden mooi afdekken, ze heilig verklaren, er niemand aan laten komen? Jezus doet het precies andersom, zijn pijn is niet heilig. Heilig voor Hem is als er kwetsbare plekken in de schepping geraakt worden, als een kind wordt misbruikt, als kinderen door gifgas zoals in Goutha, worden geraakt, waardoor ze letterlijk kunnen stikken, en altijd als er aan mensen wordt voorbij gezien. Voor Hem is heilig is wat God in de mens heeft gelegd. Het meest kwetsbare: onze waardigheid, hoop, liefde, het geloof in het goede. Als we dat vertrappen, dan raken wij een open zenuw in Zijn Rijk. Dan is de menswaardigheid, onze medemens in de verdrukking.

Jezus zet de leerlingen weer met beide benen op de grond. Ze hadden zo gehoopt dat er met Hem een nieuwe tijd zou aanbreken. De leerlingen dekken hun wonden

toe en schikken zich in hun teleurstelling. Jezus wordt na zijn dood, ja, door zijn dood nog meer, een mens die je kunt aanraken.

Juist het evangelie wijst ons op de werkelijkheid, de mens van vlees en bloed, de mens die met wonden geslagen is. Raak ze aan, die mensen, zoals de leerlingen dat deden. Geef die mens te eten, loop een einde met hem mee op, sla een arm om hem / haar heen, houd een hand in de rug en geef niet op dat te doen. Geloof dat er een God is die liefheeft, onaangekondigd staat Hij in ons midden.

Met hoeveel eerbied en geloof treden wij al wat heilig is tegemoet? Onze wonden zullen pas echt genezen als wij eerbied hebben voor het heilige dat ons omgeeft, al die plekken waar God zijn genade in heeft gelegd.

Ik zou willen afsluiten met het verhaal van Rabbi Moshe Leib:

Moshe Leib vertelde dat hij twee dronkaards had geleerd wat echte liefde betekent. 'Toen ik ze over straat zag ronddolen, omhelsde de een de ander en zei: 'O, wat houd ik van je!' 'Je liegt', zei de ander. 'Nee, echt waar, ik zweer het, ik houd heel veel van je', hield de eerste vol. Toen ging de andere recht overeind staan en zei: 'ik zal je testen om te zien of je werkelijk van me houdt'. En terwijl hij hem met zijn vinger in de borstkas porde, riep hij uit: 'als je echt van mij houdt, zeg me dan wat me pijn doet!' Dit was voor hem een indringende les over de ware aard van de liefde, zei Rabbi Moshe. Niemand houdt echt van zijn naaste, tenzij hij weet wat hem pijn doet.

Amen